

ΖΟΥΛΕΪΚΑ

[ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ]

« Ἐπιθυμίαν μὲν διπλασιασθεῖσαν ἔρωτα εἶναι,
Ἐρωτα δὲ διπλασιασθέντα, μανίαν γενέσθαι. »
(Πρόδικος).

Κυλοῦν τοῦ Νείλου τὰ νερὰ γοργὰ γοργὰ
Μ' ὀλόγλυκο καὶ χαϊδευτὸ μουρμούρισμα,
Τῆς χουρμαδιῆς καὶ τὰ καλάμια βρέχουνε
Ὅπου φυτρώνουν γύρω καὶ ῥιζοβολοῦν.
Πέφτει ὁ Ἥλιος, γέρνει κατακόκκινος,
Τὰ συννεφάκια τᾶσπρα ποῦν' ἔς τὴ δύσι του
Χρυσίζουνε σὰν νᾶν' χυμένο μάλαμα.
Ἡ πυραμιδαὶς ὀλοφώτισται, χρυσαῖς,
Τῇ μυτερῇ σκιά τους ἴσως ῥέχουνε.
Ἡ χουρμαδιῆς λυγίζου, ὑπερήφαναις
Καὶ λούζου τὴ σκιά τους ἔς τὰ χρυτὰ νερά
Ποῦ τρέχουνε σὰν φεῖδις μέσα τὴν Αἴγυπτο.
Φυσᾷ, φυσᾷ τ' ἀγέρι τὸ θεότρελο
Κι' ἀρχίζει μὲ τὸν ἄμμο τὰ παιγνίδια του,
Στρυφογυρίζου, κυνηγιοῦνται, τρέχουνε

* ΣΗΜ. — Τὸ ποίημα τοῦτο, ὅπερ, ἀνέκδοτον τέως, καταχωρίζομεν ἐνταῦθα, εἶχεν ὑποβάλει ὁ ἡμέτερος συμπαθὲς φίλος καὶ συνεργάτης κ. Στέφ. Ι. Στεφάνου εἰς τὸν τελευταῖον Φιλαδέλφειον ποιητικὸν διαγωνισμόν, ὁ εἰσηγητὴς τοῦ ὁποίου κ. Ν. Πολίτης ἀποφαίνεται ὡς ἐξῆς περὶ αὐτοῦ : — « Ὁ εὐφύεστατος ποιητὴς τοῦ ἐπικολυμικοῦ τούτου (τῆς Ζουλέϊκας) εἰς ἱαμβικοὺς στίχους ποιήματος περιγράφει μυθωδῶς τὰ κάλλη τῆς γῆς Αἰγύπτου καὶ τὰ θαυμάσια τοῦ βασιλείου τῶν Φαραῶ γραφικώτατα καὶ παρενείρει τὸ συμβᾶν τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς γυναικὸς τοῦ Πετιεφρῆ. Ἡ περιγραφή ἱστορικῶς εἶνε ἄπταιστος, ἡ ἐκτέλεσις θαίνει τεχνικῶς καὶ ἡ λύσις εἶνε καλῶς ἐξευρημένη. Ὁ ποιητὴς διηκρίνεται διὰ τὴν γοργότητα τῆς φαντασίας καὶ διὰ τὴν φιλοκαλίαν του ὡς καὶ διὰ τὴν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας φιλοτέχνησιν τῶν στίχων του. »

Καὶ χάνονται 'ς τὴν ἐρημιὰ παλεύοντας
 Τῆς Μοίριδος ἢ λίμνη ἢ ἀθεώρατη
 Κυλάει τὰ νερά της τὰ παρθενικά
 Καὶ λούζεται ὁ κύκνος ὁ χιονόλαιμος
 — Ἄσπρη βαρχοῦλα μὲ πανάχια κάτασπρα —
 Ὁ οὐρανὸς γελάει δίχως σύννεφα
 Μὲ χίλια μύρια χρώματα φωτίζεται
 Χρυσὸς 'ς τῇ δύσει μ' ἄστρα διαμαντόπετραις
 Καὶ γαλανὸς ἄλλοῦ σὰν κῦμα τοῦ γιαλοῦ.
 Νύχτα διπλῇ ποῦ βλέπομε 'ς τὴν Αἴγυπτο
 'Σὰν κατεβαίνει ὁ ἥλιος ἀπ' τὸ θρόνον του
 Κ' ἡ σκοτεινιά σκορπιέται γύρω ὁλόμαυρη.

Ἀνάμεσα 'ς τὸ Δέλτα, μέσ' τὴν Αἴγυπτο
 Σὲ χώρα πλούσια καὶ γεμάτη ἐμμορφιαῖς
 Σὲ κήπους καὶ σὲ λίμναις γαλαναῖς
 Γεμάταις ἀπὸ ἄνθη μυριομύριστα
 Κι' ἀπὸ τριφύλλια καὶ καλάμια ἀψηλὰ
 Ποῦ τὰ πουλάκια ἀμέτρητα ὀλημερίς
 Πετοῦν σὰν μαῦρο σύννεφο 'ς τὸν οὐρανό.
 Ἀνάμεσα 'ς τὸ Δέλτα, 'ς τὰ πολλὰ νερά
 Προβάλλουν τὰ παλάτια τὰ βασιλικά
 Θεώρατα 'ς τὸ ὕψος, ὅλο μάρμαρο,
 Μὲ πόρταις σιδερέναις καὶ παρήθυρα,
 Μ' αὐλαῖς μεγάλαις καὶ κολόνναις στρογγυλαῖς
 Καὶ μὲ κεφάλια ἀπὸ Σφίγγες ἄγρια.
 Ὁ Βασιλεὺς ὁ Ἀποφίς βασιλεῦε . . .
 Κλεισμένος 'ς τὸ παλάτι ἐλογάριαζε
 Νὰ ξαναρχίσῃ πάλι νέον πόλεμον,
 Νὰ χύσῃ αἷμα νὰ ποτίσῃ ὅλη ἡ γῆ,
 Τοῦ Νείλου τὰ νερά νὰ βάψῃ κόκκινα,
 Ἀπὸ τῶν Ὑκσως ἐβαστοῦσε τὴ γενιὰ
 Ποῦ πενταχόσια χρόνια ἐβασίλευσαν
 'Σ τὴν Αἴγυπτο ἐπάνω καὶ τὴν ῥήμαξαν.
 Μὲ τὰ σπαθιά 'ς τὸ χέρι ἀπ' τὴν Ἑρμηο
 Κι' ἀπὸ τὴν Ἀραβία μέσα μπήκανε.
 Ὀλημερίς 'ς τὸ αἷμα ἐκυλιόντουσαν
 Νικήσανε τὸν Βασιλεῆ 'ς τὸν πόλεμο,
 Σκοτῶσαν τοὺς στρατιώταις καὶ τοὺς ἔσφαξαν
 Διπλοθεμελιωμένους πύργους ἔγκρέμισαν,
 Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἔβαλαν παντοῦ φωτιά

Καὶ βασιλεύουν τώρα ὑπερήφανα
 Σ' ὀλόκλειστα παλάτια καὶ μαρμάρινα.
 Ὅσον ἔπαψε ὁ Ἀποφίς τὸν πόλεμο
 Ἐμάζεψε μαχαίρια χίλια καὶ σπαθιά
 Παρμένα ἀπ' τοῦ ἐχθροῦ τὰ χέρια τ' ἄτιμα,
 Ἐπρόσταξε καὶ ἔς τὴ φωτιά τὰ λυώσανε
 Καὶ τάβαλε μονάχος μὲ τὰ χέρια του
 Σὲ λάκκο μαρμαρένιο γιὰ θεμέλιο
 Ὅσον τὸν ξακουσμένο καὶ περίφημο βωμὸ
 Ποῦ μὲ κολόνναις καὶ μὲ Σφίγγες ἔκτισε
 Κ' ἐδόξτισε μὲ τοῦ Σουλτᾶν τοῦ ὄνομαι.
 Ἡ Τάνις ἡ ὠραία ἡ μυριόπλουτη
 Γεμάτη ἀπὸ παλάτια καὶ ἀπὸ ἐμμορφιαῖς
 Καμάρωνε σὰν νύφη Ἀνατολίτικη
 Μὲ βασιληᾶ μεγάλο καὶ περήφανο
 Πρώτη ἔς τὰ κάλλη, πρώτη ἔς τὰ μαλλήματα.
 Δίπλα ἀπ' τὸ παλάτι τὸ βασιλικὸ
 Ὁ Πετερρῆς καθόταν πρῶτος ἄρχοιτας
 Ἀγαπημένος καὶ πιστὸς τοῦ Βασιληᾶ.
 Γεμάτος δόξα καὶ τιμαῖς καὶ δύναμι,
 Τὴν Αἴγυπτο κρατᾷ μὲς τὰ χέρια του.
 Οἱ σκλάβοι προσκυνᾷνε καὶ τὸν τρέμουνε
 Κι' ὁ Βασιληᾶς τὴν τύχη του ἐζήλευε
 Γιατ' ἔχει γιὰ γυναῖκα μιὰ πεντάμορφη
 Τὴν μυριοζηλεμένην, τὴ Ζουλεῖκα
 Ποῦ ὅλοι τήνε βλέπουνε ἔς τὴν Αἴγυπτο
 Καὶ κλείνουνε τὰ μάτια καὶ ζαλίζονται
 Σὰν βγαίνῃ μὲ τ' ἀμάξια τὰ βασιλικὰ
 Ἀρχόντισσα ἀπ' τῆς πρώταις ἔς τὸν περίπατο
 Μὲ μαῦρα μαῦρα τῆς Ἀσίας ἄλογα,
 Μὲ τῆς οὐραῖς ποῦ τύρνουνται καμαρωταῖς,
 Μ' ὀλόχρυσά καὶ κεντημένα χάμουρα,
 Καὶ μ' ἀσημένια καὶ μεγάλα πέταλα
 Ποῦ βγάζουν σπιθαῖς καὶ φωτιαῖς ἔς τὸ τρέξιμο.
 Ὁ Ἥλιος γέρνει, γέρνει κατακόκκινος
 Καὶ ρίχνει χρυσωμέναις τῆς ἀχτίδαῖς του
 Μὲς τὸ παλάτι τ' ἀψηλὸ ποῦ κάθεται
 Ὅσον τοὺς κεντημένους καναπέδες ξαπλωτῇ
 Ἡ μυριοστολισμένη ἡ Ζουλεῖκα.
 Τριγύρω ἔς τὸ παλάτι μὲς τῆς χουρμαδιαῖς
 Ποῦ ἔχουνε τὰ φύλλα τ' ἀθεώρωτα

Ποῦ ὅλημερίς χαϊδεύουν τὰ παράθυρα
 Κ' ἐρωτευμένα μὲ δλόδροσα φιλιὰ
 Φιλοῦν γλυκὰ τοὺς τοίχους καὶ τοὺς γλείφουνε,
 Πηδοῦν συντριβανάκια μὲ χρυσᾶ νερὰ
 Καὶ τὰ πουλάκια κελαῖδουν περίχαρα
 'Σ τοὺς ἀνθισμένους κήπους, μέσ' τῆς μυρωδιαίς.
 'Ἡ στρογγυλαῖς κολόνναις ποῦνε 'ς τὴν αὐλὴν
 Κρατοῦν 'ψηλαῖς καμάραις, θόλους κρεμαστούς,
 Διπλοτριγυρισμένους, καταπράσινους,
 'Ἀπ' τοῦ χισσοῦ τὰ φύλλα τὰ ἀμάραντα.
 'Σ τοὺς πουπουλένιους καναπέδες κάθεται
 Μέσ' τὰ μετὰξια τὰ ξανθὰ, τὰ πράσινα
 Σὲ ἄλικά σειρήτια καὶ κεντήματα
 Μὲ πέτραις διαμαντέναις κι' ἐλογάλαναις
 'Ραμμέναις μία μία μὲ χρυσῇ κλωστή.
 Τὰ μαῦρα τὰ μαλλιὰ τῆς τὰ κατάμαυρα
 Πυκνότερα ἅπ' τὰ δάση ποῦν' 'ς τὴν Ἔρημο,
 Σὰν τὸ ποτάμι πέφτανε 'ς τὴ πλάτη τῆς.
 Τὰ φωτερά τῆς μάτια τ' ἀμυγδαλωτὰ
 Κομμένα, μαῦρα καὶ γεμᾶτα ἔρωτα,
 Τὰ μαργαριταρένια κι' ἄσπρα δόντια τῆς,
 Τὸ στόμα μὲ τὰ χεῖλη τὰ κοράλλινα,
 Τὸ πρόσωπό τῆς τὸ γλυκύ, τ' ἀγγελικὸ
 Μ' ἓνα μικρὸ καὶ πονηρὸ χαμόγελο
 'Εθάμπωνε σὰν Ἥλιος ἀπὸ τῆ μιᾶ μεριᾶ
 Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ μαλλιὰ τὰ ξέπλεκα
 'Εσχόρπιζαν τὴν νύχτα τὴν ὀλόμαυρη.
 Ντυμένη σὲ γαλάζιο φόρεμα ἀνσιχτὸ
 Χίλιων εἰδῶνε δακτυλίδια 'φόραγε
 Δεμένα μὲ διαμάντια ὀλοτρόγυρα
 Χίλιων εἰδῶνε σκουλαρίκια ἄλλαζε
 'Ἀπὸ σμαράγδια καὶ ρουμπίνια ἀτίμητα.
 Τὴν μέση τῆς μιὰ ζώνη ὅλο μάλαμα
 Γλυκὰ, γλυκὰ σὰν ἀγκαλιὰ τὴν ἔσφιγγε.
 Τὰ πόδια τῆς πατοῦσαν σὲ βαρυὰ χαλιὰ
 Σὲ δέρματα ἀπὸ τίγρεις τρισθεόραταις
 Σὲ κροκοδείλους καὶ λεοντάρια ἄγρια
 Μὲ στόματα μεγάλα καὶ ὀλάνοιχτα,
 Καὶ τὸ μικρὸ τῆς πόδι τὸ χαμαρωτὸ
 'Σ τὸ στόμα μέσα ἔμπαινε τοῦ λεονταριοῦ
 Κ' ἐνόμιζες πῶς τὰ θηρία ἔπαιζαν

Καὶ γύρω ξαπλωμένα τὴν ἐφύλαγαν
 Σὰν δράκοι στοιχισμένοι καὶ ἀκοίμητοι.
 Οἱ τοῖχοι μὲ χρυσάφι καὶ μὲ χρώματα
 Μὲ ζωγραφιαὶς μεγάλαις καταστόλιστοι
 Μὲ ἀψηλούς καθρέφτες ἀπὸ μέταλλα
 Ἀστράφταν γύρω γύρω καὶ γυαλίζανε.
 Χρυσᾶ σπαθιά ὅς τὴ μέση ἐκρεμόντουσαν,
 Κοντάρια, ποῦχανε ἔς τὴν ἄκρη κόκκαλο
 Διαμαντοκολλημένα ξύλινα σπαθιά,
 Μαχαίρια καὶ στιλέτα γιὰ τὸν πόλεμο.
 Τοῦ Βασιλεῖ τοῦ Ἰησοῦ δῶρα ἀτίμητα
 Βαμμένα ἔς τὸ φαρμάκι καὶ ἔς τὰ αἵματα
 Ἀράπισσais παρθένais ὀλοτρόγυρα
 Χρυσᾶ ντυμένais ροῦχα καὶ μετάξινα
 Μὲ τὰ μαλιὰ τὰ μαῦρα, τὰ κατάμαυρα
 Δεμένα μὲ καρφίτσαις ἀπὸ μάλαμα,
 —Τῆς Νύχτας ἀδεσφάδες ὠμορφώτεραις—
 Κρατοῦν ἀπὸ παγόνια πράσινα φτερά
 Καὶ τραγουδῶντας μὲ φωνὴ ὀλόγλυκη
 Σιγὰ σιγὰ ἀερίζουν τὴν Ζουλεῖκα
 Ποῦ κάθεται σ' τοὺς καναπέδες ξαπλωτῇ
 Καὶ μὲ καμάρι γύρω καθρεφτίζεται
 Κλεισμένη ἔς τὸ παλάτι καταμόναχη
 Μ' ἀράπισσais παρθένais ὀλοτρόγυρα
 Μὲ σκλάβαις πουλημένais καὶ ἀφίληταις
 Ποῦχουν κλεισμένη τὴν καρδιὰ κι' ἀπείραχτη.
 Ἀναστενάζει μὲ καὶ μὲ τὸ στῆθός της
 Κι' ὁ λογισμὸς της φεύγει, φεύγει καὶ πετᾷ.
 Τί νᾶχης τάχα, ἔμμορφη Ζουλεῖκα
 Ποῦ συλλογιέσαι τόσο μὲ παράπονο
 Τῆς νύχταις καὶ τῆς ἡμέραις καταμόναχη
 Κι' ἀναστενάζεις εἰς τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς;
 Γιατὶ θλιμμένη γέρνεις τὸ κεφάλι σου
 Καὶ δὲν ἀκοῦς τῆς σκλάβαις ποῦ σοῦ τραγουδοῦν;
 Τί τάχα νὰ σοῦ λείπη, ἐσένα Ἀρχόντισσα;
 Πρώτη ἔς τὰ πλούτη, πρώτη καὶ ἔς τὴν ἔμμορφιά
 Μῆτε καμμιά εἶνε ἄλλη ὠμορφώτερη
 Μῆτε καὶ πλούτη ἔχει περισσότερα

Σελλώνουν κάτω τᾶλογα τ' ἀράπικα
 Καὶ χλημηντρίζουν ἔς τὴν αὐλὴν περήφανα

Μὲ πέταλλ' ἀσημένια καὶ χρυσᾶ καρφιά
 Μὲ σέλλαις κεντημέναις καὶ ὀλόχρυσαις·
 Ὁ Βασιλεὺς δ' Ἀποφίς ἐμήνυσε
 Ὡς τὸν Πετεφρῆ τὸν ἄντρα τῆς Ζουλείκας
 Νὰ βγοῦν ἄρματωμένοι μ' ἄλογα πολλὰ
 Θερὰ νὰ κυνηγήσουν μέσ' τὴν Ἐρημο
 Ὡς τῆς νύχτας τὴν λαμπράδα ἔς τὴν ἀττροφesγγά.
 Ἡ πόρτα ἀνοίγει ξάφνω κ' ἡ Ζουλείκα
 Τὸν Ἰωσήφ γυρνᾷ καὶ βλέπει ποῦ ἔμπαινε
 Παιδί εἴκοσι χρόνων μυριοστόλιστο
 Μὲ φορεσιὰ σὰν περιστέρι κάτασπρη
 Μεταξοκεντημένη, χρυσογάζωτη.
 Τὸ πρόσωπό του τὸ γλυκὸ τὴν ἔθιμπωσε
 Τὸν εἶδε κ' ἔσηκώθη μὲ τρελὴ χαρὰ
 Μέσ' τὴν καρδιά της ἔπνιξε ἓνα στεναγμὸ
 Ὡς τῆς σκλόβαις τῆς παρθέναις γύρω ἔγενεψε
 Κ' ἐπάψαν τὰ τραγούδια καὶ σωπάσανε.
 — Ἀρχόντισσα, κυρά μου, ἦρθα νὰ σοῦ πῶ
 Πῶς φεύγουμε τὴν νύχτα, τὰ μεσάνυχτα,
 Καθ' ἄλλη, ἄρματωμένοι, μὲ τὸν βασιλεῖα,
 Θερὰ ἔς τῆς λαγκαδιαῖς νὰ κυνηγήσουμε
 Ὡς ποῦ νὰ βγῇ ὁ ἥλιος τὰ χαράμματα
 — Μὲ τὸ καλὸ ἄς πᾶνε κί' ἄς γυρίσουνε,
 Μιὰ χάρι θέλω ἀπὸ σένα καὶ ζητῶ
 Μονάχη μὴ μ' ἀφήτης, δίχως σύντροφο.
 Μεῖνε μαζί μ' ἀπόψε, μεῖνε, κάθησε
 Ὡς ποῦ νὰ ἔρθῃ πάλι πίσω ὁ ἄνδρας μου.
 Φοβᾶμαι, μὲ τῆς σκλάβαις, ὀλομόναχη
 Τῇ νύχτα νὰ περάσω τὴν ἀτέλειωτη.
 Ἐλα κοντά μου, ὦμορφο, γλυκὸ παιδί
 Μὲ τὰ γλυκύτερά σου μάτια, ἀστέρινα,
 Ὡς τοὺς κεντημένους καναπέδες κάθησε
 Τὰ κερατένια χεῖλη καὶ τὸ στόμα σου
 Τὸ μικροκαμωμένο, τὸ ἀφίλητο
 Ποῦ μοιάζει μὲ τὸ ρόδο τὸ ἀπάρθενο
 Μὲ τῇ ὁροσιᾷ ποῦ στάζει τὰ χαράμματα
 Μὴν ντρέπεσαι ἔμπροστά μου, μόνε ἄνοιχτο·
 Ἐλα κοντά μου, ὦμορφο γλυκὸ παιδί,
 Καὶ ἔπες μου ποιὰ εἶνε ἡ μάγνα ποῦ σ' ἐγέννησε;
 Ποιὸς ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της σ' ἔκλεψε μικρὸ
 Καὶ σ' ἔφερε ὧς πέρα καὶ σ' ἐπούλησε;

—Μικρότερος σὰν ἤμουνα τ' ἀδέλφια μου
 Ἀντὶ νὰ μ' ἀγαπᾶνε, μὲ ζηλεύανε,
 Μὲ πιάσανε μιὰ ὑέρα καὶ μὲ δέσανε,
 Πραγματευτάδες ἔτυχε κ' ἐδιάβαιναν
 Καὶ μ' ἔδωσαν νὰ πάρουν λίγα χρήματα. . .
 Ἐσώπασε, τὰ μάτια τοῦ χαμήλωσε
 Θυμῆθηκε, τὴ μάνα, τὸν πατέρα του,
 Κ' ἓνα μεγάλο δάκρυ, διαμαντόπετρα
 Ὡς τὰ κρινομάγουλά του κύλισε γλυκὰ.
 Τὸν κύτταζε μὲ πάθος ἡ Ζουλέϊκα,
 Τρελὴ ἀγάπη ἔς τὴν καρδιά της κόλλησε
 Κι' ὁ λογισμὸς της ἔφευγε κ' ἐπέταγε.
 Σ' τῆς σκλάβαις τῆς παρθέναις γύρω ἔγνεψε
 Καὶ ν' ἀερίζουν ἔπαψαν μὲ τὰ φτερά

Ἡ Νύχτα ἡ ζηλιάρα μὲ τ' ἀστέρια της
 Ὡς τὸν οὐρανὸ σκορπιέται σὰν βροχίλισσα
 Μὲ πέτραις καὶ διαμάντια ἔς τὸ κεφάλι της.
 Τὴν ἀδερφή της διώχνει τὴν ξανθόμαλλη,
 Σκοτεινιασμένη κρύβει τῆς ἀγάπαις της,
 Σκεπάζει μὲ σκοτάδι τῆς πεντάμορφαις
 Καὶ τριγυρνᾷ σὰν μάγισσα θεόστραβη,
 Σφαλᾷ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ τὰ φωτερὰ,
 Καὶ τὴν μιλιὰ ἀπ' τὰ χεῖλη πέρνει ἔς τὰ κρυφά,
 Ναρκώνει μὲ τὸν ὕπνο, ὥρῃ παρθενηῖα
 Καὶ τὴν ψυχὴ κυλάει σὲ ὄνειρα
 Μὲ μάγια κλέβει τῆς καρδιᾶς τὰ μυστικά
 Καὶ χάνεται σὰν φέξη τὰ χαράμματα,
 Μάγισσα στίγγλα, τ' οὐρανοῦ βασίλισσα.
 Ὡς τὴν σιγαλιὰ τῆς νύχτας τὴν ἀτέλειωτη
 Κλεισμένη ἔς τὸ παλάτι τ' ἀθεώρατο
 Σὲ κεντημένους καναπέδες ξαπλωτὴ
 Ἡ μυριοστολισμένη, ἡ Ζουλέϊκα
 Τὰ μάτια της καρφώνει μέσ' τὸ πρόσωπο
 Τοῦ Ἰωσήφ ποῦ κάθεται ἔς τὸ πλάϊ της.
 Φυσᾷ τ' ἀγέρι τὸ γλυκό, τ' ὁλόδροσο
 Κ' ἡ χουρμαδιαὶς κουνιοῦνται καὶ λυγίζονται.
 Τ' ἀχνὸ φεγγάρι ρίχνει τὸ θαμπό του φῶς
 Κ' ἡ πυραμίδες ξεχωρίζουν φωτεραῖς,
 Κυλοῦν τοῦ Νεῖλου τὰ νερὰ γοργὰ γοργὰ
 Καὶ σὰν καθρέφτης χαμωμένος θρύμματα

Γυχλίζουν 'ς τ' ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.
 Μονάχαι τοὺς κλεισμένοι, δίχως σύντροφο,
 Ἡ νύχτα τοὺς φυλάει 'ς τὸ σκοτάδι τῆς,
 Κοιμοῦνται ἢ παρθέναις ἢ ἀράπισσais
 Μὲ πόθους, μὲ λαχτάρα καὶ ὀνειράτα
 Μὲ τὴν καρδιὰ κλεισμένη καὶ ἀπείραχτη·
 Τρελὴ ἀπ' τὴν ἀγάπη, ἡ Ζουλεϊκα,
 Μὲ μάτια λιγωμένα καὶ ὀλόφωτα
 Δὲν κράτησε, μόν' ἄνοιξε τὸ στόμα τῆς
 Καὶ τοῦ 'πε σάν τ' ἀηδόνι τὸ γλυκόστομο:
 —"Ἐλα κοντά μου, Ἰωσήφ, καὶ κάθησε,
 Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἦρθες 'ς τὸ παλάτι μου
 Ἀναστενάζω μέρα νύχτα μὲ καῦμό,
 Σὲ βλέπω κ' ἡ καρδιὰ μου χάνεται τρελὴ.
 Ὁ λογισμὸς μου σάν πουλὶ πετάμενο
 Κοντὰ σου φτερουγίζει ὅπου καὶ νὰ πᾶς
 Ἡ ὠμορφιά σου μ' ἔκανε κ' ἐξέχασα
 Τὸν ἄντρα μου ποῦ μ' ἔχει 'ς τὰ μαλάματα
 'Σ τὴ δόξα καὶ 'ς τὰ πλούτη τ' ἀλογάρισστα.
 Ἀρχόντισσα ἀπ' τῆς πρώταις μέσ' τὴν Αἴγυπτο
 Ποτέ, κανένα, δὲν ἐκύτταξα γλυκὰ·
 Ὁ Βασιλεὺς ὁ ἴδιος μὲ ἀγάπησε
 Καὶ νὰ τον 'δῶ ποτέ μου δὲν ἐγύρισα.
 Μὰ σὺ μοῦ πῆρες τὴν καρδιὰ μου ὀλάκερη
 Καὶ σ' ἀγαπῶ μ' ἀγάπη ποῦ τρελαίνομαι.
 "Ἐλα κοντά μου, κύτταξε 'ς τὸν οὐρανὸ
 Πῶς τρέμουνε τὰστέρια καὶ φεγγοβολοῦν
 Σὰν τὴν καρδιὰ ποῦ ἐρωτεύεται κρυφὰ
 Καὶ λαχταρᾷ μ' ἐλπίδες χρυσοφτέρωτες
 'Σ τὸ δάκρυ ποτισμένη, 'ς τὸ χαμόγελο! . . .
 Τ' ἀχνὸ φεγγάρι τρέχει μέσ' τὰ σύννεφα
 Χλωμὸ κ' ἐρωτευμένο δίχως σύντροφο.
 Τ' ἀγέρι τὸ δροσᾶτο, τὸ χαδιάρικο
 'Σ τῆς μυρωδιαῖς λουσμένο καὶ 'ς τὰ λούλουδα
 'Σ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Νύχτας τὴν ἀπάρθενη
 Κυλιέται μυρωμένο καὶ τηνε φιλεῖ
 Μὲ φίλημα ποῦ στάζει πρωϊνὴ δροσιά.
 "Ἐλα καὶ σύ, γλυκειά μου ἀγάπη, ἄνοιξε
 Τὸ στόμα τὸ γλυκὸ σου, τὸ ἀφίλητο,
 'Σ τὴν ἀγκαλιὰ μου γεῖρε τὸ κεφάλι σου,
 Χίλις φιλάκια δός μου ἀπ' τὰ χεῖλη σου

Ἡ νύχτα μᾶς φυλάει 'ς τὸ σκοτάδι τῆς
 Καὶ τ' ἄστρα μόνο βλέπουν καὶ ζηλεύουνε.
 Μονάχοι 'ς τὸ παλάτι, κατὰμόναχοι.
 Μὲ χάδια καὶ παιγνίδια ἀτέλειωτα γλυκὰ
 Ὅς τοὺς πουπουλένιους καναπέδες ἀγκαλιὰ
 Τὴν νύχτα ὅλη, ζευγαράκι ταιριαστὸ
 Μαζὶ ἐρωτευμένοι θὰ περάσωμε.
 Κράτησε Νύχτα, τὴν μαυρίλα, κράτησε,
 Μὴν ξημερώνης καὶ μιὰ μέρα τὸ πρωί,
 Σβυστήτε ἀστέρια, Ἦλιε κρύψου 'ς τὰ βουνά,
 Γιατί ὁ κλέφτης τῆς καρδιάς μου ντρέπεται
 Νὰ μοῦ χαρίσῃ δυὸ φιλιὰ ἀπ' τὰ χεῖλη του.
 Εἶπε καὶ 'ς τὸ γλυκὸ του κρινομάγουλο
 Μὲ στόμα φλογισμένο τὸν ἐφίλησε·
 Ταράχθηκε ὁ νιὸς κι' ἀνασηκώθηκε,
 Κοκκίνισε, τὰ μάτια του χαμήλωσε
 Καὶ μὲ φωνὴ ποῦ ἔτρεμε τῆς ἔμιλησε·
 — Ἀρχόντισσα, κυρά μου, εἶμαι σκλάβος σου
 Καὶ τὴν ζωὴ μου τὴν κρατεῖς 'ς τὰ χεῖριά σου
 Νὰ σοῦ ἔμιλῃσω ντρέπομαι καὶ νὰ σε ὤω . . .
 Παιδί ὀρφανεμένο, εἴκοσι χρονῶν,
 Χωρὶς πατέρα καὶ μητέρα, δύστιχο,
 Δὲν ἔχω ἄλλον παρὰ τὸν ἀρέντη μου.
 Αὐτὸς μικρὸν μ' ἐπῆρε σὰν μ' ἐπούλησαν
 Καὶ κεντημένη φορεσιὰ μοῦ ἔφορεσε.
 Αὐτὸς μέσ' τὸ παλάτι μ' ἔκανε τρανὸν
 Καὶ τ' ἀργυρᾶ κλειδιὰ τῆς χάσας μοῦ ὤδωσε.
 — Ἄν κεντημένη φορεσιὰ σοῦ ἔφορετε
 Καὶ 'ς τὸ παλάτι σ' ἔκανε τρανὸν αὐτὸς
 Καὶ τ' ἀργυρᾶ κλειδιὰ τῆς χάσας σοῦ ὤδωσε,
 Περσσότερα ἀπ' αὐτόνε σοῦ ὤδωσα ἐγὼ
 Ποῦ σ' ἔχω 'ς τὴν καρδιά μου καὶ σ' ἀγάπησα.
 Γιατί, γιατί δὲν θέλεις τὴν ἀγάπη μου;
 Γιατί τὸ κορλλιένιο στόμα σου ποτὲ
 Δὲν τὸ ἀνοίγεις μὲ φιλιὰ ὁλόδροσα;
 Γιατί δὲν γέρνεις ἀγκαλιὰ 'ς τὸ πλάι μου
 Τὴν νύχτα νὰ περάσῃς τὴν ἀτέλειωτη;
 Ποιὸν βλέπεις τέτοια ὥρα καὶ τὸν σκιάζεσαι;
 Ἔλα, κοιμήσου 'ς τὰ χρυτὰ τὰ πούπουλα
 Καὶ τὸ πρωὶ σὰν ἔρθῃ τὰ χαράμματα
 Καθάλλα ἀπ' τὸ κυνήγι καὶ ὁ ἄντρας μου

Μ' ἓνα μαχαῖρι κρύψου 'ς τὴν ὠξόπορτα
 Μέσ' τὴν καρδιά νά τον κτυπήσης ἄξαφνα
 'Σ τὸ αἷμά του νά βάψῃς τ' ἄσπρα ροῦχά σου
 Νὰ γείνουν σὰν πορφύρα κατακκόκινα.
 Εἶπε κ' ἓνα μαχαῖρι ἀπὸ μάλαμα
 'Απ' τὴ χρυσῇ της ζώνῃ ἔβγαλε μικρὸ
 Μὲ πέτραις καρφωμένο, ὅπου ἄστραφτε.
 — Πάρ' το, καὶ τὴν καρδιά του πέρα τρύπησε,
 Κ' ἔτσι δική σου θάχῃς τὴν Ζουλεῖκα.
 'Σ τὰ πόδια του σκυμμένη σὰν θεότρελῃ
 Τόνη τραβᾷ καὶ χύνει δάκρυ μὲ χαρά.
 Τάχνῳ φεγγάρι ρίχνει ἀσημένιο φῶς
 Καὶ τὸ παλάτι μονομιᾷς φωτίζεται
 Λάμπουν τὰ ὅπλα, κ' ἡ καθρέφτης λάμπουνε.
 — Μὰ τὴν Χαθῶρ, σὲ βλέπω καὶ τρελλαίνομαι
 Μονάχῃ 'ς τὸ παλάτι, καταμόναχῃ,
 Γονατιστὴ ἔμπροστά σου σὲ κρατῶ σφιχτά,
 Καὶ σὺ δὲν νοιώθεις τὴν τρελὴ ἀγάπη μου;
 Ἡ νύχτα φεύγει καὶ τ' ἀστέρια σβύνονται,
 "Ελα, ψυχὴ μου, ξημερώνει . . . ἄλλοίμονον . . .
 Γονατιστὴ ἔμπροστά του ἡ Ζουλεῖκα
 Μισόγυμνη, 'ς τὰ μάτια τὸν ἐκύτταζε,
 Μὲ δύναμι μεγάλη τὸν ἐτράβηξε,
 Κ' ἡ φορεσιά του σχίστηκε ἀνάμεσα . . .
 'Σ τὴν ἀγκαλιά του ἔπεσε νὰ κρεμασθῇ
 Κ' ἐκεῖνος φοβισμένος ἐτραβήχτηκε

Σὰν τὰ θερία ποῦ ἀγριεύουν 'ς τὰ βουνὰ
 Σὰν τίγρις τῆς ἐρήμου, ἡ Ζουλεῖκα
 Σηκώθηκε ἀπάνω καὶ τὸν κύτταξε
 Μὲ μάτια ἀγριεμμένα ὅπου ἄστραφταν.
 — Ἀλλοίμονο σὲ σένα, ἄπονη καρδιά,
 Ἀρχόντισσα ἀπ' τῆς πρώταις μέσ' τὴν Αἴγυπτο
 'Σ τὰ πόδια σου σκυμμένη ἐσερνόμουνα
 Γιατ' εἶχα φλόγα 'ς τὴν καρδιά ποῦ ἄναβε,
 Γιατί σὲ ἀγαποῦσα, ἄπονη καρδιά.
 Μὰ τώρα ἄλλοίμονό σου, δὲν θὰ ζήσης πιά.
 Πεινοῦν τοῦ Νείλου οἱ κροκόδειλοι, πεινοῦν
 Κ' ἡ φυλακαὶς ἡ μαύραις σὲ προσμένουνε.

Τῆς Νύχτας τὸ σκοτάδι τὸ κατάμαυρο

Σχορπιέται ἀραχνιασμένο 'μπρὸς 'ς τὴν χαραυγή.
 Ὁ ζηλεμένος ἄντρας τῆς Ζουλέϊκας
 Γυρνᾷ ἀπὸ τὸ κυνῆγι τὰ χαράμματα,
 Τὴν βλέπει ποῦ καθόταν κ' ἐκλαιγε πικρά.
 Χίλια φιλιὰ τῆς δίνει καὶ τὴν ἐρωτᾷ :
 — Γιατί, γλυκειά μου ἀγάπη, κλαῖν' τὰ μάτια σου ;
 — Ἐχδίκητι ζητάω ἀπὸ σένανε.
 Ὁ Ἰωσήφ τὴν νύχτα ποῦ κοιμώμουνα
 Κρυφὰ κοντά μου νὰ πλαγιάσῃ ἔπετε,
 Πετάχθηκα μὲ τρόμο ἀπ' τὸ κρεβάτι μου,
 Ἐπῆρα τὸ μαχαῖρι ποῦ μοῦ χάρισε
 Κ' ἐσώθηκα μονάχῃ δίχως σύντροφο.
 — Ὡς τὴ φυλακὴ προστάζω νὰ τὸν ρίξουνε
 Μὲ σίδερα δεμένο, σιδερόκλειστο.
 Εἶπε κ' οἱ σκλάβοι τὸν ἐδέσανε σφιχτὰ
 Ὡς τὴ φυλακὴ τὸν πᾶνε τὴν κατάμαυρη
 Μέσα 'ς τὰ φεῖδιζα μές' τὴν κρύα σκοτεινιά.

Τρέμει σὰν φύλλο δένδρου ἡ Ζουλέϊκα
 Καὶ τὴν καρδιά της τυραννεῖ τὸ ἄδικο,
 Τὴν μοῖρὰ του τὴν μαύρη ἐλυπήθηκε
 Γιατί τὸν ἀγαποῦσε σὰν θεότρελη
 Καὶ μετανιώνει κλαίοντας ἀνώφελα.
 Θέλει ἡ καρδιά της νὰ σωθῇ ὁ ἄμοιρος
 Καὶ 'ντρέποντι τὰ χεῖλη καὶ τὸ στόμα της.
 Παλεύει μ' ἀγωνία καὶ μαρτύριο,
 Τὸ λογικὸ της φεύγει καὶ σκιδρύνεται
 Γυρνᾷ καὶ τότε βλέπει, ὑπερνῆ φορά,
 Χίλια φιλιὰ τοῦ στέλνει μὲ γλυκαῖς 'ματιχίς
 Καὶ 'μπήγει 'ς τὴν καρδιά της μ' ἀνχαστεναγμὸ
 Τὸλόχρυσο μαχαῖρι ὅπου κράτηγε.

Ἀθήνησι μηνὶ Αὐγούστῳ 1888.

ΣΤΕΦ. Ι. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

